

ропотъ, и азъ чухъ твърде ясно думата: „молокосось“ (бозайниче), която бѣше произнесена отъ нѣкого си съ половинъ гласъ. Генералинътъ са обърна камъ мене съ усмивка. — „Г. прапорщикъ! каза той. — Нѣрвите гласове на военните сѣвѣти обикновено са подаватъ за ползата на настѣпателните движения: това е законенъ порѣдокъ. Сега ще да захванеме да сѣбираме гласовете. Г. колежески сѣвѣтникъ, кажете ни вашето мнѣние!“

Старецътъ съ обшитиятъ съ злато кафтанъ допи наскоро третата си чаша, която бѣше размѣсена значително съ ромъ, и отговори на генералинътъ: „Азъ мисла, ваше превосходителство, че не трѣба да са дѣйствова ни настѣпателно, ни отбранително.“ — „Какъ тѣй, господине колежески сѣвѣтникъ?“, попита зачудениятъ генералинъ. — Тактиката ни не представлява други способности: движенията биватъ отбранителни, или настѣпателни...

— „Ваше превосходителство, вдигайте са подкупателно,“ отговори колежескиятъ сѣвѣтникъ. — „Е-хе, хе! вашето мнѣние е твърде благоразумно. Подкупателните движения са допущатъ отъ тактиката, и ние ще да са възползуваме отъ вашиятъ сѣвѣтъ. Ние можеме да обѣщасме нѣщо за главата на скитникътъ... седемдесетъ, даже и сто рубли... изъ секретната сума...“ — „И тогава, прекъсна думите му директорътъ на гюмрюкътъ, — да бѣда азъ киргизска овца, а не колежески сѣвѣтникъ, ако тие хайдуци ни не предадатъ своятъ войвода, обкованъ и за рацете, и за краката.“ — „Ние още ще да помислиме и да поговориме за това нѣщо,“ отговори генералинътъ... — Но за сѣки случай ние трѣба да предприѣмеме и военни мѣри. Господа, подайте си гласовете по законниятъ порѣдакъ.“